

Māra Madliena

Madlienas pagasta informatīvais izdevums

Nr. 293

2017. gada februāris

Bezmaksas

Labie vārdi – „lūdzu”, „paldies”, „es tevi mīlu”... Bez sajūtām, kas tos piepilda, ir tukši. Uzreiz var sajust, vai teikti no sirds vai tikai tā formāli, ķeksīša pēc.

Vārdos ir ietērpts liels spēks – tie var gan celt, gan iznīcināt. Bieži vien nepdomīgi pateikts vārds tik ļoti ievaino. Bet visvairāk ievaino mērķtiecīgi teiktie – ar nolūku pazemot, noniecināt. Tikpat kā labie vārdi, kas teikti ar nolūku uzmundrināt, iedvesmot, spēj dziedēt vissāpīgākās neredzamās brūces.

Diendienā tiek pateikts tūkstošiem vārdu, kurš gan tos skaita – skaņas, ar kuru palīdzību izteikt domas? Skaņu savirkņējumi, kuri ietērpjas dažādos toņos. Un, ja tā padomā, cik daudz ir pateiktu lieku, bezjēdzīgu vārdu, lai aizpildītu klusumu! Cik daudz ir runāts par neko...

Un droši vien vieglāk būtu saprast, ko teikt un ko neteikt, ja iemācītos iekļauties cita ādā. Tad arī tos vajadzīgos vārdus būtu vieglāk sameklēt. Tad arī noklusēt tos nevajadzīgos. Un kā tas ir – iekļauties cita ādā? Varbūt sākt ar tādu

salīdzināšanu – vai es gribētu dzirdēt to, ko gribu teikt otram? Ja varu pateikt aiz muguras, vai spētu pateikt acīs skatoties?

Labie vārdi dažkārt prasa piepūli, vieglāk, šķiet, tos noklusēt ar domu – nu tu jau pats saproti, ir labi, un viss... Kāpēc dažkārt tik grūti izdabūt labos un tik viegli ļauties sliktajiem?

Tik skaisti ir brīži, kad pateiktie vārdi spēj nomierināt, atrisināt, pacelt – „Lūdzu, piedod” un pretī „Viss kārtībā, es tev piedodu”, „Lūdzu” pretī „Paldies”, „Es tevi mīlu” pretī „Es tevi arī”.

Pasaule būtu tukša un tumša bez labiem vārdiem, jo sliktos teikt nav nekāda māksla. Māksla ir pateikt tik daudz, cik nepieciešams, un īstajā brīdī to, kas vajadzīgs.

Kurš teicis, ka teikt labu nevar uztreinēt?

Tomēr ir dzīvē arī tādi reti brīži, kad vārdi nav vajadzīgi, kad klusums ir spēcīgāks par jebkādu skaņu...

 Mareks Liepa

Ja tev viss šķiet
Jau pelēkās krāsās,
Paskaties debesīs-
Zvaigžņu māsās.
Necenšās tās
Par sauli kļūt.
Pat mazā gaismā
Var prieku gūt.
/B.Debeļska/

Apsveicam februāra jubilārus

Monika Ostrovska 94
Olga Paškeviča 91
Ārija Sproģe 90
Rasma Biruta Jaunzare 85
Rīta Liepiņa 85
Ārija Kļava 80
Vītālijs Krestjanovs 80
Lija Ilze Rengarte 80
Maija Greca 75
Skaidrīte Širone 75
Aivars Jansons 65
Uldis Balodis 60
Aigars Jonāns 55
Inese Cinīte 50

Decembris – kultūras namā

Novembra beigas un decembris ir ļoti saspringts laiks kultūras darbiniekiem. Darbu ir daudz, bet laika maz. Tad nu mazliet atskatīsimies gada nogales pasākumos.

27. novembris – gan mazi, gan lieli bija aicināti pie pagstmājas, lai iedegtu svētku eglīti. Šoreiz to veicām kopā ar meža zvēriem – draisko zaķi (Linda Iraids), vientiesīti vilku (Aigars Ozoliņš), gudro pūci (Guna Brīvule), sniegpārslīņām (Sandija Liepa, Patrīcija un Terēze Rones) un jauniešu deju kolektīvu „Daina”. Paldies aktieriem, dejojājiem un vadītājai Agritai Kauženai, kā arī piparkūku fejai Ilzei Andriksonei no Ķeipenes.

11. decembris – Adventa jeb Klusās gaidīšanas laikā četras nedēļas sveces ar mums un tumsu runā. Šis laiks katru ved klusināta noslēpuma pilnajā ceļā uz savu sirds pasauli, kurā mīt Dieva gaisma, kurā ir dzīvība un mīlestība. 11. decembra vakarpusē ikviens bija mīļi gaidīts pašdarbības kolektīvu Adventa laika koncertā „Kad sveces sarunājas”. Pasākums jau kļuvis par jauku un neatņemamu kultūras nama tradīciju. Prieks kopā izdzīvot šo kluso laiku, un paldies kolektīvu vadītājiem un dalībniekiem, kuri šajā tik ļoti aizņemtajā laikā bija atsaucīgi un pretimnākoši.

22. decembris – kad gads nepielūdzami tuvojas beigām, pareizāk sakot, savam kārtējam atskaites punktam mūžības kalendārā, vēl vienai robežai starp vecām un jaunām cerībām, piepildītiem vai novārtā atstātiem sapņiem, padarītiem vai vēl nepadarītiem darbiem, Madlienas kultūras namā pulcējās pagasta pārvaldes iestāžu darbinieki, lai vienreiz gadā satiktos vienkopus. Pasākums bija piepildīts un patīkams kopā būšanas mirklis. Koncerta svinīgajā daļā mūs visus ar muzikālu Ziemassvētku programmu priecēja

kultūras nama pūtēju orķestris diriģenta Viestura Lazdiņa vadībā. Vakara gaitā neiztrūka iestāžu sagatavoto priekšnesumu, Ziemassvētku vecīša apciemojuma un kārtīgas izdancošanās, par to parūpējās grupa „Kreicburgas ziķeri”. Paldies visiem kolēģiem, kuri baudīja vakaru, neskatoties uz to, ka darbs dzen darbu un nākamajā dienā visiem bija jāstrādā.

27. decembris – kultūras namā uz tradicionālo Ziemassvētku eglīti pulcējās pagasta senioru biedrība „Sisegale” un vadītāja Anita Markevica, kā arī viesi, mūsu tuvākie kaimiņi – seniori no Ķeipenes senioru biedrības „Avotkreses”, no Meņģeles pensionāru klubiņa „Ogreslīči”, kā arī Lauberes un Taurupes senioru klubiņš „Novakre”. Skatītājus priecēja senioru jauktais vokālais ansamblis „Tik un tā” vadītājas Pārslas Jēkabsones un koncertmeistares Sarmītes Paegles vadībā. Muzikāls sveiciens izskanēja arī grupas „Leivēri” izpildījumā. Seniorus pagasta pārvaldes un sociālā dienesta vārdā bija ieradies sveikt Madlienas pagasta pārvaldes vadītājs Ojārs Atslēdžiņš, kā arī Ogres novada pensionāru, invalīdu un neredzīgo pārstāvis Jāzeps Janiševs. Pensionāru biedrības „Sisegale” vadītāja Anita Markevica mīļi sveica apaļajās un pusapaļajās jubilejās 2016. gada biedrības „Sisegale” biedrus. Pēc senioru pasākumiem vienmēr ir laba „pēcgarša”, jo šie cilvēki prot svinēt dzīvi, ir pozitīvi un priecīgi par atkal redzēšanos. Paldies visiem, kas atnāca un radīja skaistu 27. decembra pēcpusdienu!

28. decembris – lieliska svētku diena pašiem mazākajiem. Kultūras namā uz tikšanos ar pirmsskolas vecuma bērniem un viņu vecākiem bija ieradies pats Ziemassvētku vecītis, sniegavīrs Olafs un viņu palīgi rūķi, kas uzbūra īstu svētku prieku mūsmājās. Mazās bērnu sirsnīgas tika iepriecinātas!

(turpinājums 3. lappusē)

Decembris – kultūras namā

jātiecas, un šis ceļš vienmēr ir vērstš nezināmā – gadu no gada, soli pa solim izzināmā.

31. decembra vakarā visi ceļi veda uz kultūras namu. Pa tuvākiem un tālākiem ceļiem sabrauca un sanāca ģimenes, radi, draugi, lai kopīgi pavadītu veco gadu un soli pa solim priekā sagaidītu Jauno 2017. gadu. Sirsnīgs paldies ikvienam, maziem un lieliem, ģimenēm, viesiem no Skrīveriem un Rīgas, kuri atbalstīja mūs ar savu klātbūtni. Mēs par to esam ļoti pateicīgi. Ballē muzicēja Harijs Užāns un Imants Vanzovičs. Paldies Daigai Kļaviņai ar ģimeni par gardo pārsteigumu mums visiem!

Jaunajā gadā staigāsim tikai gaismas un mīlestības ceļus! Iesim pretī laimei, priekam, veselībai un pārticībai! Būsim viens otram un svinēsim svētkus kopā! Lai viss iecerētais izdodas! Esiet mīļi gaidīti mūsmājās!

Madlienas kultūras nama vadītāja

Elīna Ratmeistere

Veselības nedēļa „Veselīgie zobi”

Viena no galvenajām lietām, kas rotā katru no mums, ir smaids, bet, lai tas būtu veselīgs, svarīgi jau no bērnības iemācīties pareizi, rūpīgi un regulāri kopt zobus, ievērot mutes dobuma higiēnu un lietot veselīgu uzturu. Šogad no 23. līdz 27. janvārim pirmsskolā „Taurenītis” organizējam Veselības

nedēļu par tēmu „Veselīgie zobi”. 23. un 24. janvārī mūsu iestādes pagalmā ieripoja mobilais zobārstniecības autobuss. Latvijā šādi autobusi brauc jau desmit gadus, nodrošinot zobārstniecības pakalpojumus attālāku Latvijas reģionu bērniem pirmsskolas iestādēs un skolās. Zobārstniecības autobusā

bērņus laipni un mīļi sagaidīja zobu higiēnistes no Ogres – Lelde Žīgure un Dace Ozoliņa, kuras pārbaudīja bērnu zobu veselību. Kopā ar skolotājām bērni rotaļnodarbībās mācījās „zobu gudrības”, zīmēja, veidoja, aplicēja priecīgus zobīņus, dziedāja dziesmas, lasīja „zobīņu stāstus”, skatījās animācijas filmu „Man ir tīri zobi”. Lai arī grupās bērni tīra zobus katru dienu, medmāsa Dace Beļinska pastāstīja, kā pareizi jāveic zobu tīrīšana, un uzskatāmi to parādīja, izmantojot zobu mulāžu. Tomēr tas jāveic ne tikai pirmsskolā, bet arī mājās. Te liela nozīme ir paraugam, kā par zobiem rūpējas ģimenē, kur bērnam veidojas zobu kopšanas paradumi. Tāpēc būsim atbildīgi gan pret savu bērnu, gan pašu zobiem!

Lai mūsu zobi ir stipri, veseli un laimīgi!

Informāciju sagatavoja
Madlienas VP II „Taurenītis”
vadītājas vietniece izglītības
jomā Aija Simsone

Ciemos pie skolotājas Dzidras Megi

Kur tie gadi... Bet vēl atceras! Ar prieku, ar pateicību, varbūt ar rūgtumu, bet nav vienaldzības. Tas nozīmē, ka cilvēks ir darbojies un bijis savā vietā. Bijis citiem, ne sev... Atdevis lielāko savu mūža daļu, lai dalītos ar pieredzi, zināšanām – lai mācītu. Tāpat kā vecāki, arī skolotāji iedod bagāžu turpmākajai dzīvei. Un šī saite paliek bieži vien uz visu mūžu... Nesaraujama.

„Manu skolotāj!” „Paldies!”

„Kā Jums klājas? Vai viss ir kārtībā?”

Tik ilgs laiks pagājis, bet, šķiet, tepat... Janvārī nosvinēta 90 gadu jubileja.

Skolotāja Dzidra Megi nemaz nav mainījusies. (Nē, esot kļuvusi vecāka, viņai ir nevis 90, bet visi 109 – tā jokojoties atbild. Un balss tāda švakāka esot palikusi.) Protams, tās ir tikai atrunas – viņa ir tā pati! Un tie, kas zina, kas ir SKOLOTĀJA MEGI, noteikti atceras.

Arī grāmatas vēl joprojām ir neatņemama viņas dzīves sastāvdaļa. Skolotāja ar smaidu sejā parāda, ka šobrīd tiek lasīta grāmata par Vladimīru Putinu.

Tikšanās reizē Dzidra Megi stāsta par savām mājām un atklāj dzīves vērtības: „Ja mēs būtu manās mājās, tad vienu sienu ar kopotajiem rakstiem varētu nofotografēt un avīzē ielikt. Bet mani gan nē! Grāmatu man ir daudz. Un šad tad patika pārcilāt, atšķirt grāmatu un kādu fragmentu pārlasīt. Tagad, kad tā vecumā pārdomā, daudz ko jau mēs savā dzīvē esam varējuši darīt citādi. Padomju laiki tur nebija pie vainas, bet pats cilvēks... Pats cilvēks! Jo tagad, kamēr jauni, nav laika daudz analizēt savu rīcību un domāt plaši. Jaunības gados ir jāmeklē pareizā taciņa, un ne vienmēr uzreiz var uziet uz tās. Bet tad, kad visi darbiņi pie malas, tad sāk

domāt: „Kāpēc es tā darīju? Kāpēc es nevarēju darīt citādi?””

Bijušie audzēkņi zvana un jautā: „Vai nevarētu, lūdzu, kādu interviju vai rakstiņu par skolotāju Dzidru Megi, viņai janvārī apritēja 90 gadu jubileja. Un skolēnu atmiņu stāstos, kas publicēti avīzē „Mana Madliena”, gandrīz vai katrā ir pieminēta skolotāja – ar labu vārdu. Mēs ļoti vēlētos par viņu ko izlasīt.”

Skolotāja labprāt lasa avīzi: „Es ar prieku un ilgošanos gaidu Madlienas avīzīti, jo tajā daudz varu izlasīt par savu skolēnu dzīvi. Esmu ļoti pateicīga viņiem, ka manu darbu ir tik atzinīgi novērtējuši, kaut pati, pārvērtējot, pārskatot savas darba gaitas, saredzu daudzus mīnusos, kļūdas, kā jau tas gadās gandrīz katram cilvēkam. Un saņemot bijušajiem audzēkņiem novēlu, lai viņiem visiem būtu liela veiksmes dzīvē, lai būtu skaistas savstarpējās attiecības! Jāsaka ir tā, ka to jau arī vecās bezdelīgas grib redzēt, kā pret sauli viņu bērnu kājas zib.”

Lai skolotājai veselība, spēks un sirds siltums! Daudz laimes dzimšanas dienā!

Mareks Liepa

Ogres novada Kultūras centra „Gada balva”

21. janvārī Ogres novada Kultūras centrā pirmo reizi notika svinīgs pasākums Ogres novada Kultūras centra „Gada balva”. Pasākuma mērķis ir sumināt aktīvākos dalībniekus, kolektīvu vadītājus, īpašus notikumus un

kolektīvu sasniegumus, kā arī personas, kuras ar savu darbu un radošumu iedvesmo un bagātina Ogres novada kultūras dzīvi. Uz balvas pasniegšanas ceremoniju pulcējās amatiermākslas kolektīvi un to pārstāvji no visa Ogres

novada. Kopā tika pasniegtas balvas 11 nominācijās: Prieks radīt, Ar sirdi un dvēseli, Pūra lāde, Atsaucība, Radošā dzirksts, Labdarība, Ogre pasaulē, No paaudzes paaudzē, Kolektīva eņģelis, Personības spēks, Sasniegumi.

Gada balvai izvirzītie Madlienas pretendenti – senioru jauktā vokālā ansambļa vadītāja Pārsla Jēkabsons (nominācijā „Personības spēks”), līniju kolektīva vadītāja Elīna Kaužena, www.slide.lv idejas autori Lauris un Mareks Liepas (nominācijā „Atsaucība”). Patiess prieks un gandarījums, ka mūsu puīši Lauris un Mareks nominācijā „Atsaucība” ieguva Gada balvu.

Paldies Pārslai, Marekam, Gunai un šoferītim Mārtiņam par jauko kopā būšanu un labi pavadīto laiku Ogres Kultūras centrā, un domās bijām ar Elītu, kura diemžēl nevarēja būt ar mums.

Kultūras nama vadītāja
Elīna Ratmeistere

Pasaules Sniega diena „Taurenīti”

Pasaules Sniega diena ir Starptautiskās Slēpošanas federācijas ikgadējs sniega festivāls bērniem un viņu ģimenēm, kas vienlaicīgi notiek dažādās pasaules valstīs. Šīs dienas galvenais mērķis ir dot bērniem un viņu vecākiem iespēju iepazīt un arī izmēģināt visdažādākās sporta aktivitātes sniegā.

Mums, pieaugušajiem un bērniem, ir liels prieks un sajūsma, ka varam aktīvi baudīt ziemas priekus, jo šogad ziema lutina, dāvājot bagātīgu sniegu. 13. janvārī mūsu izglītības iestādes bērni un pedagogi atzīmēja Pasaules Sniega dienu „Sniegi snīga, putināja”, kuru aktīvi varējām baudīt kopā ar jautro sniegavīru (skolotāju Sanitu Markovsku) un enerģisko hokejistu (skolotāju Sarmīti Ozoliņu): „Lai bij prieki, kam bij prieki,/

Bērniņiem – tiem bij prieki./ Sniedzīņš snīga, putināja./ Bērniņš kalnā galiņā.”

Lai varētu baudīt ziemas priekus, sniegavīrs gan lielus, gan mazus sportot gribētājus aicināja iesildīt rokas un kājas, vingrojot pie mūzikas. Enerģiskais hokejists, kurš bija ieradies no sadraudzības spēles Liepājā, parādīja bērniem hokeja spēles elementus. Pēc enerģiskās iesildīšanās katra grupa devās veikt sportiskās aktivitātes sniegā. Tās bija piecas: nobrauciens ar ragavām, sniega labirints, trāpi mērķī, jautrais hokejists, slēpotāji.

Bērni piedalījās nobraucienā no kalniņa ar ragavām, pārvarēja dažādus šķēršļus, kuri bija izvietoti snie-

ga labirintā. Mācījās trāpīt pa auklās iekarinātām un ar ūdeni piepildītām plastmasas pudelēm. Spēlēja hokeju, cenšoties ripu iemest vārtos, kā arī bija iespēja slēpot ar īstām slēpēm laukumā izveidotā slēpošanas trasē.

Pasaules Sniega dienas sporta spēļu noslēgumā katra grupa veidoja savu sniegavīru. Nodarbe izvērtās jautra un azarta pilna. Kopumā Sniega dienas svinētāju saimei pievienojās seši jauki un braši sniegavīri.

Pasākuma noslēgumā visiem dalībniekiem pasniedza apliecinājumus, Sniega dienas karodziņus un medaļas

par piedalīšanos pasākumā. Pārsteigumu bija sarūpējuši Ogres hokeja komanda „Kurbads”, iepriecinot bērnus ar mīkstajām rotaļlietām.

Šāds aktīva dzīvesveida pasākums ar īstenu prieka devu izraisījis interesi par sportošanu ziemā, un ne viens vien no bērniem ar laiku izvēlēsies pievērsties ziemas sporta veidiem arī nopietni, sasniedzot pašus augstākos pjedestālu pakāpienus.

Uz tikšanos nākamajos aktīva dzīvesveida pasākumos!

Zvaniņa grupas skolotāja
Sanita Markovska

Aizsācies Madlienas vidusskolas 45 jubilejas gads, un skolā sākusies liela rosība vēstures izziņāšanā. Pētām, meklējam, jautājam, reizēm ir tik daudz neskaidrā, taču arī prieks, ka mūsu skola var lepoties ar brīnišķīgiem skolotājiem, talantīgiem skolēniem, interesantu ārpusstundu darbu un aktivitātēm. Uz skolu ceļo atmiņu stāsti – cits par citu jaukāki un neparastāki. Tā veidojas vēsture – tikai vajag apdomāties, atcerēties, paskatīties senajās fotogrāfijā un to visu uzrakstīt. Katru mēnesi avīzes lasītāji var iepazīties ar diviem atmiņu stāstiem, un pamazām materiāli tiek apkopoti grāmatā, lai skolas dzimšanas dienā tiktu godā celta „Mana Madlienas vidusskola”.

Februāra numurā divas atmiņas, to autori – Sandris Ikaunieks, 18. izlaidums (1992. gads), Zane Celma, 33. izlaidums (2007. gads).

Esmu no Madlienas – Latvijas centra

Par savu bērnību varu teikt, ka tā ir bijusi labāka, kādu esmu vēlējusies. Liels paldies jāsaka manai ģimenei un arī videi, kurā es uzaugu, – „Ābelēm”. Bērnībā tieši mūsu pagalmā bija visvairāk bērnu. Tajā laikā vēl nebija tik daudz mašīnu, un viss lielais pagalms bija mūsu rīcībā. Spēlējām paslēpes, paroles, klasītes, tāllēkšanas sacensības un vēl daudz, daudz dažādu spēļu. Bet, manuprāt, vismīļākā vienmēr bija tautas bumba. Tad arī visu pārējo māju

bērni nāca uz „Ābelēm”, un mēs to varējām spēlēt līdz vēlam vakaram. Mūs visus vienoja ne tikai spēles, bet arī mūsu skola – Madlienas vidusskola.

Esmu Madlienas vidusskolas 33. izlaiduma absolvente (2007. gads). Šī skola ir devusi izglītību ne tikai man, bet gandrīz visai manai ģimenei. Tētis Jānis Celms ir skolas 6. izlaiduma absolvents, bet brālītis Agnis – 31. izlaidums.

Pirmās skolas gaitas uzsāku 1995.

gada septembrī. Klases audzinātāja bija Signe Kušnīre, un mūsu klase atradās pati pirmā lielajā gaitenī. Skolotāja bija ļoti mīļa, tādēļ skola itin viegli kļuva par mūsu otrajām mājām. Klases stūrī bija iekārtots paklājs ar rotaļlietām un dažādām spēlēm, kuras varējām izmantot starpbrīžos. Atmiņā palikuši pusdienu starpbrīži, kad, noskanot zvanam, lielā ātrumā skrējām ēst. Dodoties atpakaļceļā, mēdzām dvieļos slēpt maizi no pusdienu kopgalda, jo klasē tā vienmēr garšoja vislabāk.

Jaukā atmiņā palikuši klases vakari, kuros parasti gatavojām priekšnesumus vecākiem. Visa diena tika pavadīta patīkamā satraukumā, un starpbrīžos mēs ar meitenēm atrādījām viena otrai savas laka kurpītes. Iet uz skolu mums patika tik ļoti, ka mēs, daži centra bērni, uz iemīļoto mācību iestādi nācām agrāk nekā skolas dežurante. Tad stāvējām pie lielajām durvīm un nevarējām vien sagaidīt, kad tiksīm iekšā.

4. klasē tā gribējām nokļūt vecajā skolā! 5. klase bija kā pāreja starp jauno un veco skolu. Par mūsu klases audzinātāju kļuva Inta Oša, un par mūsu klasi – ģeogrāfijas kabinets. Pateicoties skolotājai Intai, klases ekskursijās apceļojām visu Latviju. Valsts ģeogrāfija mums nebija tikai grāmatās izlasīti fakti un attēli. Visus iežus, paugurus, pilis apskatījām arī dzīvē. Vislabāk, protams, patika divu dienu ekskursijas

(turpinājums 7. lappusē)

Esmu no Madlienas – Latvijas centra

ar nakšņošanu citu skolu sporta zālēs. Vecāku līdzī dotā nauda vienmēr tika iztērēta saldumos, un ēst jau sākām, tikko kā iekāpām autobusā. Gājām arī pārgājienos, kur zēniem bija pienākums parūpēties par ugunsgrābi, bet meitenes gatavoja ēst.

Protams, bez izklaidējošiem pasākumiem bija arī jāmācās. Ar mācību darbu man problēmu nebija, un skola deva labas pamatzināšanas, lai vēlāk veiksmīgi iestātos augstskolā.

Visjaukākā bija matemātikas skolotāja Aina Šrādere. Vēl šodien atceros, ka viens no viņas teicieniem bija, ka Pitagora teorēma ir jāzina pat nakts vidū, pieceļoties no miega. Un tiešām es arī šodien atceros, jo to vienkārši nevarēju nezināt. Tas bija kā skaitāmpantiņš, kuru bija iemācījušies pilnīgi

visi klasesbiedri. Kabinētā atradās arī noņemams sienas spogulis, ar kura palīdzību klases zēni saulainās dienās spīdināja skolas biedriem acīs saules zaķus.

Vairākus gadus darbojos skolēnu parlamentā. Tur mūs vadīja un atbalstīja skolotāja Elita Atslēdžiņa. Ļoti patika gan organizēt, gan piedalīties skolas rīkotajos pasākumos. Skolotāja mums uzticējās un ļāva īstenot dažādus projektus. Pašas mīļākās vienmēr bija popielas. Allaž rūpīgi organizējām dažādus pasākumus un pēc stundām palikām gatavoties skolas aktu zālē.

Pēc Madlienas vidusskolas absolvēšanas mācības turpināju Latvijas Universitātes Ekonomikas un vadības fakultātē. Gan iestājoties augstskolā, gan pašā mācību procesā vēlreiz pār-

liecinājos, ka vidusskolā iegūtā izglītība ir konkurējoša arī ar pilsētu skolām. Ceturtajā kursā sāku strādāt par grāmatvedi uzņēmumā Air Baltic Corporation un to daru arī tagad.

Madliena un skola man ir ļoti īpaša vieta vēl joprojām. Pat tagad, kad drīz jau būs pagājuši 10 gadi, kad tur vairs nedzīvoju, es ar lepnumu saku, ka esmu no Madlienas – Latvijas centra. Arī tagad, ciemojoties pie vecākiem, tradīcija ir aiziet līdz skolai un paskatīties, kas ir mainījies, un pakavēties atmiņās.

Savai skolai dzimšanas dienā novēlu pilnus gaitēņus un skolas solus ar skolēniem. Daudz laimes dzimšanas dienā!

Zane Celma

Skola kā pakāpiens uz dzīves mērķi

Esmu Sandris Ikaunieks, 1992. gada absolvents (18. izlaidums). Mana dzimtā vieta ir Madlienas pagasta Zādzenes puse, kur pavadīju savu bērnību. Skolas gaitas Madlienas vidusskolā sāku 1981. gada 1. septembrī.

Māte visu mūžu strādāja govju fermā – vasarā par gani, ziemā, izdalot govīm barību. Tas bija fiziski smags darbs, jo jāstrādā katru dienu, ieskai-

tot sestdienas un svētdienas, no septiņiem rītā līdz astoņiem vakarā. Jau no mazām dienām staigāju mammim līdzī uz darbu palīdzēt, vēlāk jau patstāvīgi aizvietojojot, kad bija vajadzīga kāda brīvdiena. Tēvs strādājis vairākus darbus – gan kā traktorists, gan kā darba aizsardzības inženieris, bet, protams, visvairāk gaidīju augusta mēnesi, kad sākās labības kulšana. Tad tēva pienā-

kums bija sēsties uz kombaina, un es varēju caurām stundām vizināties līdzī, izbaudot, kā lielā Ņiva līgani šūpojās caur visām bedrēm.

Mana dzīvesvieta atradās 6 km no skolas. Ja ilgi bija jāgaida autobuss, bieži gāju uz mājām kājām, staigājot varēju „pārcilāt” dažādas bērnības domas un fantāzijas.

Skolas laiks galvenokārt saistās ar tautas dejām. Cik atceros, tad deju nodarbības sāku apmeklēt jau no 1. klases. Pirmos deju soļus mācīja Daina Līdaka, viņa bija labestīga un arī ļoti stingra. Tas deva labus rezultātus, jo rajona skatē Madlienas deju kolektīviem nebija grūtību iegūt augstu vietu un piedalīties Dziesmu un deju svētkos. Vēlāk deju nodarbības vadīja Daiva Lūse. Bija brīdis, kad ar dejām, tikai jau modernajām, nodarbojos arī pēc skolas.

Pirmā audzinātāja bija Leonora Atslēdžiņa, kura mācīja pirmos ciparus un burtiņus. Sākumā domāju, ka uz skolu dodas tikai mācīties, tāpēc liecībā bija labas atzīmes un nopelnītas arī kādas teicamnieku ekskursijas. Tomēr skolā neiztika arī bez draiskošanās, vēl tagad spilgti atmiņā, kā ziemā skolas slidkalniņā slidinājāmies ar plēvi vai somām, bet, ja nebija ne viena, ne otra, tad vienkārši uz formas tērpa. Tādā veidā tas tika noplēsts pusgadā, bet pare-

(turpinājums 8. lappusē)

Skola kā pakāpiens uz dzīves mērķi

dzēts taču valkāšanai visu gadu.

No 4. līdz 8. klasei audzinātāja bija Silvija Tutāne, kura sekmīgi centās savaldīt mūsu klasi, mēģināja atrast kopīgu valodu gan ar teicamniekiem, gan ar ne tik sekmīgiem. Skolotāja perfekti vadīja literatūras stundas, varēju aizraujoši klausīties, kā viņa stāsta par rakstnieku un viņa darbiem. Tas tik dziļi palika atmiņā – ja nākamajā stundā izsauca stāstīt par uzdoto tēmu, noskaitīju kā dzejolīti, uz ko saņēmu piezīmi: „Atcerēties, ko stāstīju, ir labi, bet vajadzēja arī kaut ko pašam izlasīt.” Tomēr tas ir arī laiks, kad parādās jautājumi, kādēļ vajag mācīties, ja ir citas interesantas lietas. Zēniem tā bija skriešana starpbrīžos, dažreiz kaušanās un citas palaidnības. Vienreiz tas beidzās, ka daudzoties tika izsists lielais durvju stikls, par ko tēvam nācās atbildēt, jo bērnus nedrīkstēja sodīt. Taču ar to tas nebeidzās, un pamazām atzīmes „slīdēja” uz leju, bet piezīmes „gāja” uz augšu līdz brīdim, kad skolotāji vairs nevarēja izturēt un izsauca dažiem zēniem vecākus uz skolu, nozīmējot katram savu dienu. Manam tēvam, atnākot no skolas sapulces, kuru bija pavadījis vairāku skolotāju ielenkumā, bija daudz sakāmā, un sākās ģimenes apspriede. Skolotāja Aina Šrādere bija teikusi, ka mājasdarbi nav pildīti jau kādas 4 nedēļas. Tādu apvainojumu nevarēju paciest, pielēcu kājās, izrāvu no somas mājasdarbu burtnīcu, bet, ieraugot tur svaigāko mājasdarbu 6 nedēļas vecu, piedāvāju izskatīt nākamo jautājumu.

Tajā pašā laikā ģeometrija un algebra, kuras pasniedza Aina Šrādere, bija vieni no mīļākajiem priekšmetiem. Aizrautīgi klausījos, kā izskaidro teorēmas un pierādījumus. Kontroldarbos zēni centās sēdēt kopā ar mani, jo, kamēr skolotāja neredzēja, palīdzēju citiem. Pirmajās klasēs, kad vēl bija matemātika, kā jau tas bieži skolas laikā notiek, mājasdarbus palīdzēja un izpildīja vecāki, bet vienreiz, pārrakstot matemātikas mājasdarbus, aizmirsu tēva rakstīto lapu burtnīcā. Rezultātā, saņemot mājasdarbu burtnīcu, tēvs par savu darbu bija saņēmis piecinieku, bet es „knapu” četrinieku – glītrakstīšana nebija mana stiprākā puse.

Vienmēr atcerēšos fizikultūras skolotāju Andri Šrāderu. Protams, visi zināja viņa stingro disciplīnu un rakstu-

ru. Fiziski izpildīt uzdevumus nebija problēmu, bet mana attieksme laikam bija ne visai, līdz beidzot skolotājs nolēma pielikt punktu tam, pasakot, ka 8. klases izlaiduma man nebūs. Domāju, ka joko, bet nē – rezultātā radiniekiem puķes nebija jāmeklē.

Ļoti patika ģeogrāfijas stundas, kuras vadīja Mārtiņš Ošs, varēju nebeidzami klausīties viņa stāstījumos par citām valstīm un to iekārtu. Ar šo skolotāju saistās arī pirmais nopietnais pārgājiens pa Krimu.

Vidusskolā toreiz papildus bija auto apmācība, kurā divus gadus mācījāties vieglās un smagās mašīnas uz būvi un ceļa zīmes. Uz šo stundu zēni gāja ar vislielāko prieku un skatījās, kā meitenes mokās, mēģinot iegaumēt tehniskos terminus. Kad sākās braukšanas nodarbības, katrs gaidīja, kad kādā stundā ienāks Gunārs Cilevičs, lai izsauktu laimīgo uz praktisko braukšanu. Zēni pēc tam varēja sacensties, par cik katram izdevās „nemanāmi” pārsniegt atļauto ātrumu, pirms skolotājs uzsita uz bremzes pedāļa. Pēc skolas bieži vien esmu paziņāms stāstījis, ka skolu vēl nebiju beidzis, kad tiesības jau bija kabatā. Madlienas vidusskolai tā bija papildus ekstra, kas, domāju, ne katrā skolā bija pieejama.

Īpaša nozīme skolas dzīvē bija direktoram Broņislavam Zukulim, jo Madlienas vidusskola bieži saņēma to, par ko citas skolas varēja tikai sapņot. Tas bija direktora nopelns. Domāju, ka daudzi atceras arī lielo kaktusu viņa kabinetā. Parasti te nācās uzturēties nevis, lai saņemtu apsveikumu, bet, lai uzklausītu kārtējo rājienu, tādēļ, atstājot kabinetu, galvenais bija uztraukumā nesaskrieties ar milzīgo adataini.

Fiziku mācīja Andris Karasevs, stingrs skolotājs, un ne katram šis priekšmets bija tas mīļākais. Vēlāk A. Karasevs pasniedza datormācību. Tas bija kaut kas jauns, un mācījās kā skolēni, tā skolotājs.

Skolas laikā nolēmu, ka dzīvi saistīšu ar aviāciju. Toreiz daudz nestāstīju par saviem plāniem – tos īpaši nopietni neuztvēra. Lai Madlienā, lauku novadā, domātu par aviāciju..., bet rezultātā iestājos Rīgas aviācijas universitātē, un tad parādījās šoks. Visas mācības toreiz notika tikai krievu valodā, tāpat mācību grāmatas bija šajā valodā. Universitāte tajā laikā augsti kotējās

visā toreizējā Padomju Savienībā, salīdzinot ar citiem tāda veida institūtiem. Uz šejieni brauca mācīties gan no PSRS, gan no ārzemēm. Visā kursā bijām tikai divi latvieši. Sākumā protestējām, ka mēs krievu valodā neko nesaprotam, mums līdzjūtīgi pateica, ka ir divi varianti – vai nu mācīties, kā ir, vai iet projām – izvēlējos pirmo. Bet pamazām visam tiku pāri un pēdējos cursos mācību priekšmetus kārtāju labāk nekā kursabiedri dzimtajā valodā. Tā kā padomju sistēma „sabrūka”, sapratu, ka tikai ar krievu valodu darba meklējumos tālu netikšu, sāku apmeklēt privāttundas angļu valodā, jo vienīgā nopietnā aviokompānija, kas tajā laikā bija, nāca jau no rietumiem. Brīdī, kad aviokompānija airBaltic izsludināja konkursu uz pāris darba vietām, biju jau pietiekami sagatavojies, lai uzvarētu konkursā. Pēc tam strādājot visi nepieciešamie kvalifikācijas kursi ar eksāmeniem notika jau ārpus Latvijas un angļu valodā.

Nolēmu nepalikāt pie sasniegtā un sāku mācīties norvēģu valodu, aviācija ir specifiska nozare, un, ja kāda iemesla dēļ pazaudētu darbu, tajā laikā līdzvērtīgu atrast Latvijā nevarētu, tādēļ brauktu uz Norvēģiju. Valodu iemācījos sarunvalodas līmenī un sāku pieteikties valodas pieredzes apmaiņas konkursos, lai tiktu uz Norvēģiju brīnišķīgās dabas dēļ, bet pēc pāris neveiksmēm šo domu atmetu, jo atlase bija stingra un priekšroka tika dota tiem, kuriem šī valoda bija mācību priekšmets. Papildus darbam kā hobijs sākās ceļošana. Nekad neesmu izmantojis tūrisma grupas, tādēļ, lai orientētos spāņu zemēs, apmeklēju atkal kursus un sāku mācīties spāņu valodu. Tā ir ļoti liela priekšrocība, ceļojot pa valstīm, kur angliski ar tevi nerunās – kā Spānijā, Argentīnā, Peru.

Tā nu sanāk, ka skolā, kur svešvalodas stundas man likās nežēlība pret skolēniem un trijnieks bija brīnišķīga atzīme, vēlāk mācījos vienu valodu pēc otras.

Joprojām strādāju airBaltic, kur sākumā biju kā tehniķis, veicot lidmašīnu tehnisko apkopi un remontējot to, bet vēlāk jau kļuva par noteikta lidmašīnas tipa vecāko inženieri, atbildot par lidmašīnas dokumentāciju un tehnisko stāvokli. Laiku pa laikam nākas strādāt

(turpinājums 9. lappusē)

Skola kā pakāpiens uz dzīves mērķi

arī ārpus Latvijas, jo visas lidmašīnu apkopes nav iespējams veikt uz vietas.

Strādājot satiku savu sievu, tagad audzinām 8 gadus veco Tomasu un 11 gadus veco Lauru. Bērniem ejot skolā, vienmēr atceros savus skolas gadus un meklēju labāko risinājumu. Kā piemēru varu minēt, kad, atnākot no darba, sieva rāda, ka meita atkal saņēmusi matemātikā 7 balles un kaut ko vajag darīt. Vienīgais mans pretarguments ir, ka nākamā atzīme tāpat būs labāka. Ko citu varu pateikt, ja tajā pašā laikā klases audzinātāja lūdz meitai uzzīmēt plakātu klases vai skolas pasākumam, jo viņa ar zīmēšanu jau 1. un 3. klasē

ir piedalījusies skolas olimpiādē, jo vizuālajā mākslā „ripo” tikai 10 balles. Tēvs nesēn iedeva manu liecību, lai parādot bērniem, kā es mācījos, bet pagaidām neesmu piekritis, lai „bērni neņem sliktu piemēru no tēva”.

Pagājušā vasarā manai brāļa meitai Ancei bija mūzikas skolas izlaidums, uz kuru atbraucu ar savu ģimeni. Tā kā oficiālā daļa ar laiku man un bērniem palika nogurdinoša, nolēmām iziet ārā, un pie reizes varēju izrādīt skolas apkārtni un pastāstīt par parka atpūtas laukumu aiz estrādes, par ko bērni bija sajūsmā. Pārgājām pāri ūdens baseina kanālam, kur pastāstīju, ka pirmās

peldēšanas nodarbības notika atklātā baseinā, pirms tika uzcelts slēgtais peldbaseins. Tāpat izstaigājām skolas atjaunoto stadionu, ar dēlu apskrējām vienu apli, un, protams, ka dēls finišu sasniedza pirmais. Izstaigājot skolas apkārtni, bērni iesaucās: „Šī taču ir skaistākā skola, kādu mēs esam redzējuši!” Novēlu, lai vienmēr izdotos saglabāt šo skolas apkārtni skaistumu un vēsturi. Un, ja gadījumā kāds skolēns apgalvo, ka domā savu dzīvi saistīt ar kādu neparastu profesiju – kas zina, varbūt tā arī notiek.

Sandris Ikaunieks

Mūzikas karuselis

16. janvāra pēcpusdienā K. Kažociņa Madlienas mūzikas un mākslas skolā bija jūtama liela rosība – notika viktorīna „Mūzikas karuselis”. Pasākuma ideja bija atklāt, cik daudz interesantā varam pasmelties mūzikas vēsturē un teorijā, kā šo zināšanu pielietojums var kļūt par aizraujošu spēli.

Mūzikas nodaļas vecāko klašu audzēkņi izveidoja trīs komandas, kuru sastāvā bija kapteinis un četri spēles dalībnieki. Pārējie iesaistījās kā līdzjutēji un savu komandu atbalstītāji. Mūzikas teorijas skolotājas Juta Isate un Vineta Līce bija sagatavojušas dažādus jautājumus un uzdevumus septiņās pozīcijās. Pasākumā skanēja 8. klases audzēknes Selvas atskaņotā F. Šopēna „Mazurka” kā sveiciens visiem

dalībniekiem un klausītājiem. Gonga skaņas vēstīja par atbilžu loka sākuma brīdi – katrai komandai trīs jautājumi. Tos izlasot, pēc īsas diskusijas komanda sniedza atbildi, vai arī jautājums tika pāradresēts citai komandai.

Nākamajā uzdevumu lokā – komponistu portretu atpazīšana. Pēc tam katrai komandai bija jāsaliek puzzle ar simfoniskā orķestra instrumentu izvietojumu uz skatuves. Tālāk mūzikas instrumentu atpazīšanas mīkla no CD ieraksta. Bet īpaši skanīga izdevās skaņdarbu mīklu minēšana, klausoties mūzikas skolas pedagoga Sarmītes Paegles, Jura Gailīša un Rūdolfa Bahmaņa atskaņotos darbus, kuri jāatpazīst, nosaucot komponistu un nosaukumu. Vislielāko dalībnieku un arī līdzjutēju

atsaucību izpelnījās pēdējais sacensību veids – latviešu tautas dziesmu mēmais šovs – dziesmas atminēšana no kustībām un tās nodziedāšana.

Pasākums noslēdzās ar dalībnieku iesaistīšanos tautas dziesmu dziedāšanā un minēšanā, kuras laikā tika izvērtēts komandu sniegums un noteikti rezultāti. Pārliecinoši 1. vietu ar 19 punktiem ieguva 3. komanda. Komandas kapteine Selva par viktorīnu saka: „Man patika šis pasākums. Lai gan daži jautājumi bija āķīgi, mūsu komanda izcīnīja pirmo vietu. Uzdevumi bija dažādi, sākot no jautājumu atbildēšanas līdz puzzles likšanai. Gan man, gan arī mazākajiem bērniem pasākums likās jautrs.”

Skolotāja Vineta Līce

Panākumi Roberta Mūka konkursā

2017. gada 20. janvārī Galēnu pamatskolā notika Robertam Mūkam veltītā Latvijas skolu 2.–12. klašu skolēnu jaunrades darbu konkursa noslēguma pasākums. Pavisam kopā tika saņemti 523 darbi no 79 skolām, skolēnus konsultējuši 130 skolotāji. Arī Madlienas vidusskolas skolēni piedalījās konkursā. Pateicības saņēma Rainers Kriškāns (10. kl.), Sanda Rācene (11. kl.), Linda Elīza Lapsa (12. kl.), Krapes filiāles skolniece Lorita Rutka (9. b kl.), atzinības – Undīne Dzene (5. a kl.), Tince Mūrniece (9. a kl.), Monta Meikalīša (12. kl.), bet 3. pakāpes diplomu – Jānis Mežapuķe (10. kl.). Katram rakstītājam dāvanā bija grāmatas vai kalendārs. Apsveicam skolēnus ar panākumiem! Konkursam palīdzēja sagatavoties latviešu valodas skolotājas Silvija Tutāne un Zinta Saulīte, kuras arī saņēma konkursa organizatoru sarūpētas pateicības un dāvanas. Ieskatam veiksmīgāko autoru jaunrades darbi.

Manas sirds pavēlniece

Es izšķīlos pavasarī kā skaists, zili dzeltens taurenis. Mani interesēja pasaules brīnumi. Dārzā, kurā es dzīvoju, ziedēja tulpes un narcises. Tās reibinoši smaržoja, un man ļoti patika lidot no zieda uz ziedu. Dārzā uzdziedāja arī

citas puķes.

Vasaras vidū visā krāšņumā sevi pieteica rozes. Man likās, ka skaistākus ziedus neesmu redzējis. Rozes burvīgi smaržoja. Es līdinājos no viena rozes zieda uz citu, un man likās, ka nav nekā burvīgāka par rožu smaržu, sienāžu vijoles spēli vakarā, varžu kori piemājas dīķī vai jāņtārpiņu uguņošanu naktī.

Pienāca rudens. Atlidoju pie savām rozēm, bet ziedu nebija. Rozes bija noziedējušas. Es noskumu! Bet tad izdzirdēju klusu saucienu: „Neskumsti!” Blakus manām rozēm ziedēja balta astere. Pielidoju pie asteres, apsēdos uz tās zieda, un skumjas izgaisa. „Nāc, manas durvis ir tev atvērtas! Kļūsti par manu pavadoni!”

Manā sirdī ielija laimes eliksīrs, un es sapratu, ka katrs zieds ir skaists un katrai puķei ir savs laiks ziedēšanai. Nu man bija balta astere, manas sirds pavēlniece šai aukstajā un drēgnajā rudenī.

Undīne Dzene, 5. a kl.

Es un pasaule

Man ir 15 gadi un melni mati,
Rokas un kājas, un savas mājas.
Runāt un rakstīt es protu,
Varu noturēt otu.

Es māku ēst, smaržot un izgaršot.
Es varu visu, tikai ja daru.
Un vēl pāris domas, ko gribu jums teikt,
bet nevajadzēs jau mani sveikt.

Pasaule pieder man, un es – pasaulei. Vai jūs zināt, cik daudz varat ņemt? Jums pasaule dod daudz un vēl vairāk, pat ja makā svilpo vējš. Tev uz rokas ir pulkstenis, tev pieder laiks. Tev ap kaklu ir šalle, tev pieder siltums. Tev virs galvas spīd saule, tev pieder gaisma! Tev pasaule ir atvērtas durvis, tā tevi gaida. Gaida, kad tu saņemsies, iziesi pa tām un atklāsi tev dotās iespējas. Ņem atvēlēto laiku un izplāno to! Ņem siltumu un sasildi otru, izmanto gaisu, lai dzīvotu, nevis eksistētu, lai sildītu, samīļotu, apskautu...

Es esmu pasaulei kā atvērtas durvis. Pasaule veido manu dzīvi. Tā deva rokas, kājas un prātu, visu, ar ko darboties. Tā sniedza man iespējas – skolas, pulciņus, vaļaspriekus... Visu, lai varētu rīkoties. Ar sniegtajām iespējām varu padarīt savu dzīvi interesantu, bet papildināt pasauli ar jaunām idejām un neparastām pieejām. Es esmu pasaules puzzles gabaliņš, kuru pievienojot piešķiru puzzlei krāsu, paspilgtinu attēlu un veidoju vienu veselumu. Pasaule, pieņemot mani, var padarīt sevi krāšņāku un piepildītāku.

Tince Mūrniece, 9. a kl.

Šis stāsts ir reiz teikts (Pēdējās durvis)

Šai naktī vistumšākajā,
Saltiem vējiem manas buras plosot,
Augstiem viļņiem manu kuģi triecot
Un vīru vaidiem airus stumjot,
Es stāvu savā pēdējā gājienā, savā
pēdējā ceļojumā turp –
Ceļojumā, kurā es gluži kā mans
tēvs un mani brāļi, ceļojumā, kurš
nekad nebeigsies.

Maigās dienas mani pavadīja tad,
un nu tukšums, ko jūtu,
Manas rokas sārtās no asinīm, ko
lējis,

(turpinājums 11. lappusē)

Panākumi Roberta Mūka konkursā

Mana seja cieta no šausmām, ko es redzējis,

Mana stāja cieta kā sirds, kas sen par akmeni tapusi.

Šis ir mans pēdējais ceļojums, ceļojums, kurā devos no bērna kājas,

Es nebaidos nedz vīru, nedz velnu, nedz dievu,

Šī zeme dreb zem manām kājām, kad speru soli,

Debesis iekrāsojas sārtas, kad es ceļu savu roku,

Mātes, sievas un meitas lej asaras, kad mans vārds tiek saukts.

Šis ir man pēdējais ceļojums, ceļojums, kurā devos ne no savas gribas,

Mans cirvis ir kļuvis smags ar katru cirtieni, kurā grāvu ļaužu sienas,

Mana loka stīga ir kļuvusi stīva kā vīru griba, kuru dzīves laupīju,

Mans zobens ir kļuvis truls – gluži kā mans prāts, kā asinis, kuras lējis esmu.

Mans ceļojums tūdaļ būs galā, ceļojums, kura galu jau sen esmu gaidījis,

Es sūtu savus vīrus atpakaļ, savu dēlu atpakaļ pie viņa mātes, ceļot pēdējo reizi savu šķēpu

Un skrienot briesmoņa riklē,

Pēkšņi vētra paliek klusa un maiga, No manām krūtīm skan salda balss, kas lūdz man pārnākt mājās,

Kas lūdz mani būt tev blakus,

Bet es nevaru neko viņai atbildēt, kā vien piedod,

Un es tevi allaž mīlēju, bet mūsu dēla laiks vēl nav klāt.

Ar skaļu rēcienu es pēdējo reizi kļūstu par nezvēru un traucos briesmoņa riklēs,

Man vairs nesāp viņu cirtieni, dūrieni un šautās bultas,

Man vairs nav auksti, man vairs nav smagi, mans ceļojums ir galā.

Šai naktī vistumšākajā,

Saltiem vējiem manas buras plosot,

Augstiem viļņiem manu kuģi triecot

Un vīru vaidiem airus tumšos ūdeņos stumjot,

Es dodos savā pēdējā gājienā, savā pēdējā ceļojumā turp –

Ceļojumā, kurā esmu devies gluži kā mans tēvs un mani brāļi,

Ceļojumā, kurš nekad nebeigsies.

Jānis Mežapuķe, 10. kl.

Miesas mednieki

Es esmu vaļējas kajītes durvis, kurās nepārtraukti ietraucas dažādi cilvēki, pagroza mani pa labi un pa kreisi, taču man pašai ir jāsaprot, kā tālāk vadīt šo kuģi. Esmu viena savās sāpēs, priekos un asarās. Vispirms cīnos ar sevi. Tas ir mokoši – justies bezspēcīgam, kad pār tevi no reizes uz reizi gāžas „lavīnas”. Daudz kas notiek ne tā, kā domāts. Tā, it kā mums nekad nebūtu bijusi iespēja. Es pamodos ar šīm bailēm. Tās aiznes mani caur vistumšākajām ēnām. Manās acīs tas ir tikai sapnis. Logā mīt bailes, debesis raud, es tās vēroju un ķeru asaras savās plaukstās. Tas uzbur neesošas paralēles, kas iedzen apātijā pret dzīvi.

Kurā brīdī upuris kļūst tik liels, ka par to jāsak maksāt skarbi un postoši? Mēs jūtamies tukši, jo atstājam daļu sevis visā, ko kādreiz mīlējām. Uz saules dzīvo zvēri, kas gatavi cits citu saplosīt. Klīdzēt šaubas nemaz nav tik viegli. Vilšanās un nodevība uzglūn tepat aiz stūra. Novērs skatu, un varam vainot tikai paši sevi. Viena iespēja, vai spēsi to izmantot? Kad visi pamodīsies, būs jau par vēlu. Nereti pasaule pagriež muguru pret to, ko nesaprot, kas ir citādāks vai labāks. Tie dod cerību, taču beigās aplauž spārnus, un viņi paliek gaidot... Cilvēki ir „gaismas” zagļi, viņi grābj vairāk, nekā spēj sagremot. Nekad nav gana. Otrā tāda nav, ko es tevī saskatu. Pa tumsu mūžu dzīvoji, un tur arī paliksi. Radījums, kas no iekšienes sapūs. Vienmēr tev būs bail kaut ko iegūt un pazaudēt. Šis bailes ir spēcīgākas par mīlestību, jo to vārdā mēs darām trakas lietas. Bet vai tādēļ mēs nepazaudējam daudz vairāk, nekā iegūstam? Ja taisnība nav manā pusē, tad lai līdz ar mani viss šis sadeg.

Manas domas mani iznīcināja, centos nedomāt, taču arī klusums bija slepkava. Tukšums, ko aizpilda domas. Rokas ieskauj sirdi, apņem stipri un vaļā nelaiž kā dzelzī kaltas važas. Sargāji manu sirdi, sākumā to sildīji, pēc tam sasaldēji. Es jutos netīra... Pasaules „netīrumi” noklāj mani no galvas līdz kājām. Jums nav ne jausmas, kā tas derdzas. Elles vidū es elsoju un tiecos pēc gaisa. Uz sirds parādījās tūkstošiem dzīslu. Tā bija lauskās kā saplēsta porcelāna glāze. Tavās acīs mīt vēsums, kas sastindzina sārtās lūpas, līdz ar ledu pārvērš sniegā. Ne-

varu saprast, vai grimstu tavās acīs vai savos sapņos... Tik reāls un reizē nē. Es baidos apmaldīties vārdos. No mutes tie lido lejup kā putnu sapņi. „Tu nebīsties nakts briesmu, nedz arī bultu, kas tajā skraida, jebšu 1000 krist tev blakus un 10000 pa labo roku, taču tevi tas neskars.”

Darot otram sāpes, kam no tā ir labums? Negaidi, kad pār tevi brauks kravas mašīna! Nespēju iedomāties dzīvi. Nevaru dzīvot tavu dzīvi un sasniegt to, kas jāsasniedz tev. Kā caur sirdi rakstītas dziesmu rindas visies dzīves ceļš, ja tikai ļausies tam. Viņš vairs nebūs tas, ko pazināt. Dzīve ir harmonija, nevis lieta, ko nīst. Pēc nelāgas dienas nevajag uzskatīt, ka visa dzīve drūmā tonī klāta. Tu esi ēna no dzīves, ko nevēlos atminēties. Viena kļūda visu var izpostīt kā orkāns. Es zinu tavu sirdi. Ko tu gaidi? Nekad neesmu gribējis darīt tev pāri. Sāpēs kliegdam, ieguva spārnus. Ar tiem satvēra krītošās sirds lauskas, kas dega kā ugunī un grieza. Melnas asinis pār tiem lija, un tumsnēja divāša ieskāva. Spārni lausku gabalus saspieda arvien ciešāk pie ķermeņa. Centās atdzēsēt un remdēt sāpes. Turpināja tiem pieskarties, zinot, ka tiks sāpināts. Grima nožēlas saltajās skavās. Mīlestība ir lode smadzenēs. Saprātam nav vietas. Paliek ilūzijas. Tā nav vājība, bet gan spēks. Nezinu, vai kādreiz mani sadzirdēsi. Varbūt aizmirsīsi kā vecos laikrakstus. Grūti noskatīties, kā pieļauj lielāko kļūdu.

Es pavadu dienas, skaitot rētas. Viņi abi noticēja, ka ir radīti viens otram, taču laiks bija „iztecējis”, un kopā būt nav lemts. Viņš pieņēma to izvēli. Lai ņem visu, kas pieder man! Tu nekad neesi teicis, ka mīli manas rētas, kas sūrst un apvelkas ar vienaldzības kreveli. Neizlaid no rokām, jo tas ir viss, kas man ir. Nedz sirds, nedz dvēseles, nedz ķermeņa... Man netraucē tās asaras, kas laipni veldzē rētas. Es Dievam lūdzu cerību, bet tas man deva iespēju. Eņģelis, kas aizbiedēja prom visus manus dēmonus. Viņš nemācīja man skaisti runāt, viegli darīt, bet gan katru rētu uztvert kā vēl vienu iespēju, lai mainītu visu, kas līdz šim bijis greizi. Tu vari pacelt sevi debesīs, ja uzskati, ka veiksies. Gan slīdēsi, gan klupsi, līdz likteni notversī...

Monta Meikališa, 12. kl.

KULTŪRAS NOTIKUMI MADLIENAS KULTŪRAS NAMĀ

Informācija: 65039166; 22425553
e:pasts: elina.ratmeistare@ogresnovads.lv

9. februārī plkst. 19.00

Kultūras un jaunrades centrā „Odivi”
filma komēdija „Svingeri”

Līdz 16 gadiem neiesakām. Ieeja – 3,00 EUR

11. februārī plkst. 16.00

Madlienas kultūras namā

Pirmsskolas deju kolektīva “Lienīte” un viņu draugu
deju sadancis “Deja kā raiba pļava” Ieeja brīva

17. februārī plkst. 20.00

Madlienas kultūras namā

ikgadējais pašdarbnieku vakars
„Kad dzirksti ugunīgs prieks”

Senioru jauktajam vokālajam ansamblim
„Tik un tā” – 20

18. martā plkst. 21.00

Atpūtas vakars pie galdiņiem

„Es tevi atradu sniegā”

Muzicēs grupa „Lauku muzikanti”

Rezervējot galdiņu līdz 15.03.– 10,00 EUR,
no 16.03. un pasākuma dienā 15,00 EUR

Sīkāka informācija kultūras namā
vai pa tālruni 22425553

20. februārī no plkst. 10.00 līdz 17.00

MADLIENĀ PIE „PAGASTMĀJAS”

MOBILĀ DIAGNOSTIKA

Mamogrāfija:

- ar Nacionālā veselības dienesta uzaicinājuma vēstuli – BEZ MAKSAS
- ar ģimenes ārsta nosūtījumu – 2,85 EUR
- bez nosūtījuma – 20,00 EUR

Mamogrāfija:

- ar Nacionālā veselības dienesta uzaicinājuma vēstuli – BEZ MAKSAS
- ar ģimenes ārsta nosūtījumu – 2,85 EUR
- bez nosūtījuma – 20,00 EUR

* KARDIOGRAMMA ar aprakstu 5,00 EUR

(bez ģimenes ārsta nosūtījuma)

*D vitamīna noteikšana 4,50 EUR

PACIENTU PIENĒMŠANA PĒC IEPRIEKŠĒJA
PIERAKSTA PA TĀLR: 25431313

MFD

Veselības grupa

Pasākumi Madlienas vidusskolā

14.02. Valentīndienas pasākums
2.–12. klašu skolēniem

17.02. Žetonu vakars

02.03. Astrīdai Lindgrēnai veltīts pasākums

06.–10.03. Mājturības izstāde „To es protu”

Līdzjūtības

*Lai paliek ābele, ko iestādīju,
Un vārds, ko kādam teicu mierinot.
Lai godīgs darbs bez skaļuma ir vainags
Pie zemes vārtiem, ko man līdzī dot.
/K.Apškrūma/*

Izsakām visdziļāko līdzjūtību Gintai Dišereitei un ģimenei,
tēvu kapu kalniņā pavadot.

„Atvases” mājas iedzīvotāji

*Kur vārdus rast, kas būtu mierinājums,
Kad cilvēks zemes klēpī dusēt steigds,
Kad negaidot ir pārrauts mūža gājums
Un ardievas tik daudz kam jāpateic.*

Skumju brīdī esam ar Andri Klimoviču,
brāli aizsaulē aizvadot.

Kaimiņi „Dzelmēs”

*Kaut varētu šo smilšu sauju nemest,
Bet to vairs nevar, maijs bez tevis plauks.
Nem mūsu mīlestību, lai tev nesalst,
Nem siltus vārdus aukstā ceļā līdz.
/O.Vācietis/*

Izsakām visdziļāko līdzjūtību Aina un Andrim Šrāderiem,
dēlu mūžībā pavadot.

Pensionāru biedrība „Sisegale” un nūjotājas

*Katram skrejceļam, ko veicam savā dzīvē,
Ir taisne pēdējā, un tas ir viss.
Paliek zeme, draugi, mīlestība
Un priedēs vējš, no ceļa piekusis.
(J. Silazars)*

Sērojam kopā ar Māra Šrādera vecākiem, tuviniekiem un
draugiem, uz mūžu atvadoties no dēla, skolasbiedra
un darba kolēģa.

Madlienas vidusskolas kolektīvs

Madlienas pagasta pārvaldes informatīvais izdevums. Tirāža 300 eks. Iespiesta SIA “Tipogrāfija Ogrē”.

Iznāk katra mēneša pirmajā nedēļā. Materiāli nākamajam numuram iesniedzami līdz katra mēneša 27. datumam.

Atbildīgais par izdevumu-Mareks Liepa; tekstu korektore-Zinta Saulīte e-pasts: manamadliena@inbox.lv

Informatīvais izdevums pieejams internetā: <http://www.slide.lv/mana-madliena>

Adrese: Madlienas pagasta pārvalde. Tālruni: 65039085, 65039185.

Par publicētajiem faktiem un uzskatiem atbild raksta autors.

